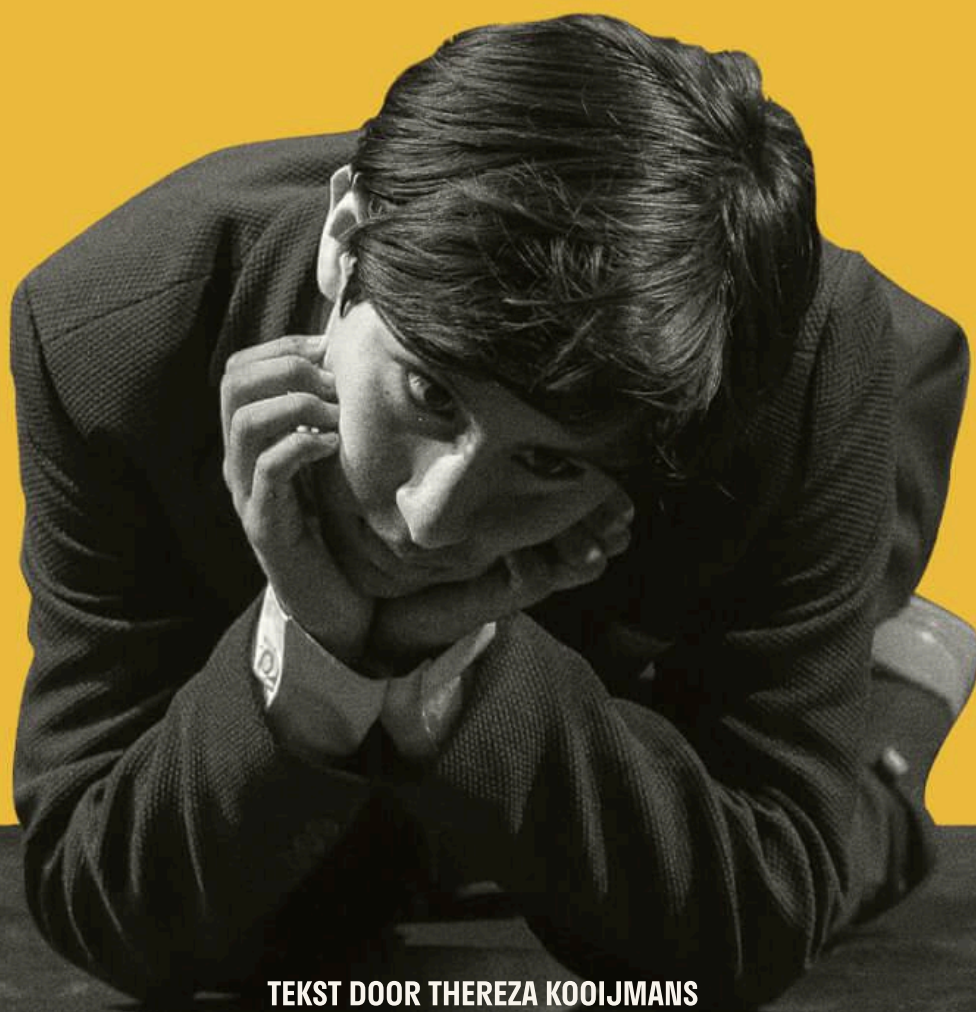

THEATER

HUIZE TAEDIUM

TEKST DOOR THEREZA KOOIJMANS
FOTOGRAFIE DOOR REMCO SWINKELS

INLEIDEND WOORD

Een voorstelling maken in 5 dagen met 16 kinderen tussen de 7 en de 12?
Natuurlijk maak je dan een voorstelling over verveling!

De week begon met het kijken van Pippi Langkous. Daarna gingen we op zoek naar hoe je je echt kunt vervelen. We zochten typische oplossingen voor dat nare gevoel en interviewden de ouders van de jonge spelers (de volwassenen) over hoe zij naar verveling kijken. Met als resultaat een voorstelling van 30 minuten over onze haat-liefdeverhouding met verveling, de creativiteit die eruit voortkomt en waarom volwassenen zeggen zich zó graag te willen vervelen... Terwijl het zó saai is. Fascinerend.

Hieronder een paar verschillende scènes uit het stuk, geschreven door mij vanuit de denkwijzen en schrijfsels van de jonge spelers.

Oh en voor de mensen die zich afvragen wat in hemelsnaam Huize Taedium betekent: 'Als je geen titel kunt verzinnen, dan moet je het Latijn erbij halen' - een wijsneus uit mijn groep.

Taedium betekent Verveling. Dus, we zijn is het Huis van Verveling.

HUIZE TAEDIUM

SCÈNE 1

Het publiek loopt samen met één speler naar binnen terwijl de andere kinderen al op hun plek zich zitten te vervelen. De kinderen doen niets. Helemaal niets.

Na 20 tellen begint de speler in het publiek uit verveling met swipen op TikTok, waarna de andere kinderen langzaam volgen met hun 'afleiding'. Ze vluchten weg van de verveling, door hun telefoons, de tv, muziek, etc.

Wanneer de gamer 15 tellen op haar telefoon heeft gekeken kijkt ze naar de klok; de rest volgt. Ze houden enige tijd een staar-wedstrijd met de klok en vanuit daar start het zuchten. Langzaam maar zeker neemt het zuchten hun hele lichaam over.

Waarna ze onder het gordijn door rollen.

Er is even niets.

Geluidsfragment van de interviews start in. Je hoort het verlangen naar verveling van volwassenen. Het nietsdoen.

Een vervelings-wezentje komt langzaam tevoorschijn en sluipt rond, terwijl ze het podium opruimt. Ze doet de gordijnen opzij en bekijkt de groep zuchtende spelers. Daarna loopt ze af.

De verveelde kinderen zijn in het Land van Verveling belandt.

SCÈNE 2

De kinderen worden langzaam wakker uit hun zuchten. Ze bekijken elkaar, de ruimte en weer elkaar. Ze zijn te verbaasd om te praten; ze kunnen alleen maar kijken. Na enige tijd van rondlopen en aftasten schraapt een speler zijn keel.

Thomas: Wat is dit?

Noa: Wie zijn jullie?

Mariana: Wie ben jij?

Eva: Waar zijn we?

Noah: Ik begrijp er helemaal niets van

Mia: Ik was op vioolles...

Presley: Ik was thuis.

Jeanne: Ik zat in de auto.
Eva: Misschien droom ik wel.

De kinderen knijpen elkaar. Het doet pijn. Het is geen droom.

Jeanne: Dus we waren net ergens en nu zijn we hier samen? Het lijkt wel een soort Narnia!

De kinderen lopen rond en bekijken de ruimte nog eens goed. Maken elkaar aan het lachen en beginnen met elkaar te kletsen. Ze hebben niet door dat er wezentjes opkruipen en ze bestuderen.

Mariana: Ik stond net in de rij van het vliegtuig. We gaan op bezoek bij mijn oma, maar de rij was zo lang. Er kwam geen einde aan. Geschatte wachttijd: 4 uur.

Mia: Ik zat bij vioolles te wachten op mijn beurt. Maar juffrouw Elisabeth praat altijd zoveel en zo lang. Als zij praat mag je geen viool spelen. Dus moest ik wachten. Zo saai.

Presley: Bij mij was het pas saai! Ik ben net verhuisd en zat in mijn nieuwe kamer. Er was nog niets! Ik mocht de verhuizers niet voor de voeten lopen en ik kan nog geen koffie voor ze zetten... dus zat ik daar maar.

Thomas: Ik zat in de les... dat zegt genoeg.

Eva: Oke oke! Dus we hadden het allemaal saai en nu zijn we in één of ander grijs droomland terecht gekomen. Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar zoiets is mij nog nooit overkomen!

Noah: Ik vind het creepy... waarom is alles zo grijs? En stil?

Jeanne: Zo lang ik niet terughoeft naar de saaiste autorit aller tijden, vind ik alles prima.

Ze besluiten er het beste van te maken en kijken in het rond. Ze zoeken spelletjes om te doen, maar niets is echt leuk genoeg.

SCÈNE 3

Jasper en Ike komen op. Ze zuchten. De kinderen schrikken. J en I doen een zucht-wedstrijd en verdwijnen dan weer.

Voordat de kinderen zich hebben beseft wat er gebeurd is komen alle wezens op. De kinderen schrikken zich dood en houden elkaar vast. De wezentjes bewegen en zuchten samen door de ruimte en komen uit vlakbij de kinderen. Ze lijken niets door

te hebben en staren allemaal naar de klok. Ze zuchten gezamenlijk en blijven staren. Niemand doet iets.

De groep kijkt elkaar verbaasd aan, tot de stoere Jeanne iets durft te zeggen.

Jeanne: Uhm... hallo?
Guusje: *zonder op of om te kijken* Hallo.
Eva: Wie zijn jullie?
Ike: Wie zijn júllie?
Eva: Ik ben Eva.
Thomas: Thomas.
Noah: Noah.
Noa: Noa.

Ze giechelen.

Jeanne: Jeanne.
Mia: Mia.
Presley: Presley.
Mariana: Mariana.
Auguste: Oh! Welkom.
Mariana: Welkom waar?
Emma: In ons huis.
Annabel: Huize Taedium.
Guusje: Verwacht niet te veel.

De wezens giechelen, waarna ze weer zuchten.

Ike: Of wel, dat moet je zelf weten.

Het staren naar de klok gaat door. De kinderen kijken mee naar de klok.

Eva: Neem mij niet kwalijk, maar wat zijn jullie aan het doen?
Emma: Aan het staren.
Eva: Ja dat zie ik, maar waarom?
Annabel: Om de tijd te zien bewegen.
Eva: Maar dat is toch saai?

Annabel glimlacht en knikt.

Annabel: Klopt.

De kinderen snappen er niets van en kijken elkaar aan, halen de schouders op en kijken mee naar de klok. Ze raken al snel geïrriteerd en beginnen te jennen: tiktak tiktak. Ze bewegen op het geluid. De wezentjes zuchten geïrriteerd en pakken de klok op. Guusje en Emma leggen de klok ergens neer en gaan er samen naar kijken.

Thomas: We wilden alleen maar helpen.

Frederique: Waarmee?

Thomas: Met het minder saai maken.

Frederique: Maar wie zegt dat wij dat willen?

Verbazing.

Jeanne: Waarom zou je het saai willen hebben?

Ike: Hoe saaier hoe beter.

Jeanne: Nee toch? Zijn we in saaie Narnia beland? Ik wilde gewoon avontuur.

Ike: Dit is toch een avontuur?

Jeanne: Het saaiste avontuur wat er is, ja.

Ike: Klopt.

De wezentjes verspreiden zich. Annabel en Guusje gaan door met staren en eten. Jasper en Ike gaan door met zuchten. Auguste en Guusje pakken een boek erbij dat ze hardop lezen. De groep kinderen is stil en kijkt toe. 4 spotten gaan aan op de 4 vervelings-duo's

Er volgen een aantal beweging-scènes waarin de verveelde kinderen het vervelen van de wezentjes snel proberen op te lossen. Ze proberen het leuker te maken. De wezentjes eten, staren, zuchten, lezen de saaiste boeken. Als de kinderen het willen oplossen, gaan de wezentjes weg. Verveling moet je niet oplossen, dan is het geen verveling meer.

SCÈNE 8

De kinderen verzamelen zich weer op de bank terwijl ze om zich heen kijken.

Eva: Het lijkt alsof ze geen lol willen hebben.

Thomas: Wie wil dat nou niet?

Mariana: Ik kan net zo goed weer in die vreselijk lange rij van het vliegveld gaan staan. Waarom gebeurt er hier niets? Het is niet eerlijk!

De wezentjes zuchten, maar bewegen niet.

Mia: Ja, hallo! Wat moeten we hier doen?
Guusje: Niets.

De kinderen kijken elkaar geïrriteerd aan. Ze hebben geen keus.

Mia: *zuchtend* Hoe moet dat?

De wezentjes kijken elkaar aan. Verbaasd. Ze verzamelen zich en denken na. Kort overleg.

Scène 9

De wezentjes verspreiden zich weer en kijken naar het publiek.

Jasper: Zie hier! Het Handboek!

Hij vouwt een enorme kaart open en de kinderen kijken mee.

Jasper: Hét Stappenplan naar het Ultieme Nietsdoen.
Presley: En dan?
Ike: Daar kom je pas achter als je er bent.
Jasper: Stap 1: Staar!

De wezentjes draaien zich om en kijken naar de kinderen. De kinderen staren naar elkaar en krijgen binnen de kortste keren de slappe lach. De wezentjes pakken de kinderen bij de hand en nemen ze mee naar een plekje voor de muur.

Jasper: Staar!

De kinderen staren en giechelen. Ze lijken het niet serieus te nemen.

Ike: Lastig volk.
Jasper: Als stap 1 niet naar wens verloopt, maak je geen zorgen! Kom mee naar stap 2!

De wezens lopen samen met de kinderen in cirkels. Ze vinden al snel een ritme samen. Het is niet leuk, maar ook geen verveling.

Auguste: Jullie vinden het te leuk!
Jeanne: Dit is niet leuk, dit is erg saai zelfs.

Frederique: Het is niet goed genoeg.

Jasper: Stap 3! De Klok!

De wezentjes pakken de klok. Iedereen kijkt. Het werkt.

Noah: De tijd lijkt achteruit te gaan.

Thomas: Dat zou zo gaaf zijn. Ik zou naar het Romeinse Rijk gaan en een mooi kostuum dragen. Julius Caesar ontmoeten en Latijn leren. Dan worden mij druiven gevoerd terwijl ik op een bank lig. Ik zou onrecht afschaffen en de koning worden waar iedereen graag naar luistert. En dan draag ik een echte kroon.

Emma: Stil! Jullie mogen niets meer tegen elkaar zeggen.

Het werkt. Het wordt saai.

Eva: Hoe lang nog?

Annabel: Zeggen we niet.

Gezucht en gesteun. De wezens geven elkaar een high five.

Na enige tijd start het gesprek.

Mariana: Doen jullie dit de hele dag?

Ike: We doen heel veel dingen!

Mia: Wat dan?

Emma: We zuchten.

Guusje W: We kijken hoe verf droogt.

Auguste: We steunen, leunen, hangen.

Jasper: We zijn stil, lekker lang stil.

Frederique: We lezen hetzelfde boek.

Guusje: Steeds opnieuw.

Annabel: We wachten.

Ike: We doen yoga.

Noa: Leuk! Ik hou van yoga.

Iedereen neemt een yoga pose aan.

Frederique: En nu blijven we in deze pose tot ik zeg dat we eruit mogen.

Het duurt vreselijk lang. De kinderen zuchten. De wezentjes glimlachen en knikken naar elkaar.

Thomas: Waar is dit goed voor?

Niemand reageert. Langzaam maar zeker gaat iedereen hangen.

Noa loopt naar Noah die naar een boom kijkt. We hebben een scène van 'Wachten op Godot' van Beckett herschreven, zodat het paste bij het thema en de absurditeit van deze situatie. Na deze tekstscène komen de verveelde kinderen samen, ze voelen zich lamlendig.

SCÈNE 10B

Eva: Misschien moeten we maar gaan schoonmaken of zo.

Thomas: Gadver, je klinkt als mijn moeder.

Eva: Ik mis mijn games.

Mariana: Ja, of gewoon YouTube of zo...

Presley: Konden we maar buiten spelen.

Jeanne: Zelfs daar heb ik nu geen zin in.

De wezentjes sluipen gapend naar voren.

Jasper: Ik had nooit verwacht dat het zou lukken.

Frederique: Niet meer vluchten, geen oplossingen, gewoon vervelen!

Ike: Die stomme telefoons ook.

Auguste: Ja, en Netflix

Guusje: Dit hier, dit is de droom.

Als ik de saaiheid toelaat, dan zijn er alleen maar voordelen.

Ik voel mij bijvoorbeeld slimmer, ik ga dan over dingen nadenken en kom op ideeën die ik nooit eerder heb gehad.

Emma: Ik word kalmer en rustiger en kan mij beter concentreren. Ik krijg er meer zelfvertrouwen door. Ik ben gelukkiger.

Annabel: Nu hopen dat ze doorzetten... en niet wegvallen in de zwarte put van lusteloosheid.

Guusje: Ik ben benieuwd.

De wezentjes verstoppen zich en kijken toe. De strijd gaat door bij de kinderen.

Ze slepen zichzelf voort over de grond. Fysiek is de frustratie erg groot.

Eva krijgt een woede-aanval. De irritatie is te groot. De rest luistert en kijkt er amper naar.

Eva: Wat doe je? Niets? Waarom?
 Beweeg. Doe iets. Kijk! Zie! Speel!
 Je moet er iets leuks van maken. Jullie geven op. Ik haat dit.
 Ik haat jullie.
 Sla mij.
 Sla mij zo hard als je kan.
 Of ik sla jou!
 Dit hoort niet bij het leven.
 Mijn moeder zegt dat het leven hier te kort voor is, dus....

 DOE IETS.
 Alsjeblijft.

Ze zakt in elkaar van pure frustratie.

Tot Mariana een los stuk vuilniszak vindt en het oppropt en overgooit. Langzaam maar zeker gooien ze steeds meer over. Het wordt leuker.

Thomas maakt een kroon en beveelt iedereen rond. Iedereen moet lachen. Er wordt een touw gemaakt waarmee ze touwtrekken.

Een aantal korte spelscènes waarin de creativiteit die vanuit verveling voorkomt de hoofdrol speelt. Geen snelle oplossingen meer, maar kleding maken van saaie vuilniszakken en zwaardvechten als echte piraten. Vanuit verveling ontstaat creativiteit.

SCÈNE 14

Jeanne en Presley rennen over met een vuilniszak om lucht te pakken. Iedereen doet mee. Noa denkt na.

Thomas: Laten we vluchten!
Mia: Waarheen?
Mariana: Naar huis!
Noa: Hoe dan?
Eva: Door te gaan en kijken waar we uitkomen.
Presley: Ik heb het nog nooit gedaan.

Hij kijkt bang om zich heen. De rest kijkt hem aan.

Presley: Dus ik denk dat ik het wel kan!

De kinderen en wezentjes juichen en gaan aan de slag.

SCÈNE 15

De kinderen bouwen een luchtballon, de wezentjes helpen. Ze gaan klaarstaan om op te stijgen. De wezentjes stappen weg.

Jeanne: Gaan jullie niet mee?

Guusje: Nee, dat kan niet

Mariana: Waarom niet?

Annabel: We hebben belangrijke zaken te doen hier.

Guusje: Wie doet er anders... niets?

De kinderen lachen

Jeanne: Veel plezier met staren! En wachten! En verf zien opdrogen!

De wezentjes zwaaien ze uit. De kinderen rollen naar voren en de gordijnen gaan dicht.

OP ZOEK NAAR EEN THEATERTEKST OP MAAT?

INFO@THEREZAKOOIJMANS.NL

@THEREZAKOOIJMANS

TK